

III.

Naar aanleiding van het artikel van dr. A. SIKKEL moet ik opmerken, dat het bestuur der C. O. niet wil staan „dwars op den weg, die voor de huisartsen naar de eigen organisatie leidt”. Reeds in 1917 zijn door een commissie, bestaande uit de heeren SIKKEL, BRONGERSMA en ondergeteekende, voorstellen tot reglementsherziening in dezen geest ingediend, doch zelfs bij dat hoofdbestuur was daarvoor toenmaals geen meerderheid te vinden. Zoolang mogelijk heeft het bestuur der C. O. getracht slechts voorstellen in te dienen, die de goedkeuring van het hoofdbestuur konden verwerven; thans echter, nu de door het hoofdbestuur ingediende voorstellen in strijd worden geacht met de belangen der ziekenfondshuisartsen, heeft het gemeend stelling tegenover het hoofdbestuur te mogen innemen. In een Donderdag 19 December a. s. te houden vergadering der vertegenwoordigers van ziekenfondsgeneesheeren in Nederland zal een beslissing hieromtrent worden uitgelokt en niets zal het bestuur der C. O. aangener zijn, dan dat het de opdracht krijgt om een reglementsherziening voor te bereiden, waarbij, zooals dr. SIKKEL zegt: „de C. O. wordt de huisartsenorganisatie en haar bestuur het wettig bestuur dier organisatie en door die organisatie gekozen”.

De vraag van dr. GEZELLE MEERBURG wie dit zal aanpakken, is hiermede ook beantwoord.

Dordrecht, 9 December 1918.

A. C. VAN BRUGGEN.

IV.

De heer RIBBIUS geeft te verstaan, dat ik op z. i. onbehoorlijke wijze het vertrouwelijk karakter der hoofdbestuursvergaderingen heb verbroken. De theoretische vraag in hoever feiten (voorstellen en stemmingen over zaken), in het hoofdbestuur gebeurd, geheim zijn moeten, laat ik rusten; ik hoop daar nooit iets voor te stellen en geen stem over zaken uit te brengen, die niet publiek mag worden gemaakt. Alleen wil ik zeggen, dat dit hoofdbestuur zich niet er tegen verzetten mag, daar het zelf in de algemeene vergadering in Juli, bij monde van den heer HIJMANS VAN DEN BERGH ¹⁾, het vertrouwelijk karakter der hoofdbestuursvergaderingen verbroken heeft, door het uitspreken niet eens van stellige feiten, maar van indrukken, wat de strekking had om op het gedrag van enkele leden van dien vertrouwelijken kring, nl. de C. V., een ongunstig licht te werpen. Zou dit hoofdbestuur zich tegen de mededeeling van stellige feiten uit zijn vergaderingen verzetten, nu het de verdediging dierzelfde, toen aangevallen, C. V. geldt, dan zou het zich zonder twijfel schuldig maken aan meten met twee maten. Ondanks dit antecedent, waaraan ik volle vrijheid tot mijn handelwijze kon ontleenen, zou ik het niet gedaan hebben, wanneer niet door het verzwijgen der bewuste feiten RIBBIUS den indruk had gewekt, dat de onwil om nog een poging tot overeenstemming te doen, bij de C. V. moest worden gezocht. Dezen geheel onjuisten indruk mocht ik niet laten bestaan en ik kon hem niet wegnemen, zonder de bedoelde feiten uit de hoofdbestuursvergadering mee te deelen.

Volgens RIBBIUS doe ik het ten onrechte voorkomen, alsof ik in de laatste hoofdbestuursvergadering een bemiddelingsvoorstel heb gedaan en zou ik alleen een voorstel gedaan hebben om de hoofdbestuursvoorstellen terug te nemen. Het eerste is niet juist; ik heb gezegd, dat een voorstel van mij in behandeling was geweest, „dat de strekking had om alsnog een poging te doen om tot overeenstemming te komen”; dat is iets anders dan een bemiddelingsvoorstel. Om zoo te heeten, zou het tevens den grondslag voor een bemiddeling hebben moeten aangeven. De gang van zaken was deze. Inderdaad had ik een voorstel ingediend, om de hoofdbestuursvoorstellen terug te nemen. In mijn vorig ingezonden stuk vermeldde ik dit kortheidshalve niet,

¹⁾ Wel zeide. deze zijn persoonlijke meening te geven, maar voegde daaraan toe, dat die grootendeels de meening zijner medebestuurders weergaf. Daar dit niet door eenig hoofdbestuurslid werd tegengesproken, en de voorzitter zich in geen enkel opzicht tegen het optreden van den spreker verzette, mag men het geheele hoofdbestuur hiervoor verantwoordelijk stellen.

omdat het niets ter zake deed. De motiveering was dezelfde als die van mijn opwekking om in de algemeene vergadering de hoofdbestuursvorstellen te verwerpen (zie afl. 2 Nov.). Toen uit de discussie bleek, dat het geen kans had te worden aangenomen, zag ik van verdere behandeling af. Tevens had echter die discussie (en niet alleen bij mij) den indruk gewekt, dat de partijen misschien toch nog wel tot elkaar te brengen zouden zijn; vooral de tegemoetkomende houding van de C. V. en ook sommige gezegden van den heer RIBBIUS deden mij dit hopen. Ik besprak dit uitvoerig, en toen spoedig daarna de voorzitter voorstelde de discussies te sluiten, deed ik het voorstel, dat ik in mijn vorig stuk vermeldde en dat door RIBBIUS thans ontkend wordt. De ontwerp-notulen geven het aldus aan: „De heer HAMAKER zou eerst in stemming gebracht wenschen te zien de vraag, of het hoofdbestuur, gehoord de discussies en overwegende de tegemoetkomende houding, waartoe de C. V. zich bereid heeft getoond, de overtuiging heeft, dat partijen niet tot elkander te brengen zijn. Spreker heeft het gevoel gekregen, dat de onmogelijkheid om tot één voorstel te komen, niet meer zoo groot is.” Mag ik dit niet noemen „een voorstel van ondergeteekende, dat de strekking had om alsnog een poging te doen om tot overeenstemming te komen”? Na een korte discussie, waarin dan o. a. RIBBIUS zeide, dat ook hij meende, dat overeenstemming niet geheel onmogelijk was, doch in de algemeene vergadering moest worden nagestreefd na publicatie der beide voorstellen, bracht de voorzitter mijn vraag (of voorstel!) in dezen vorm in stemming: „Zal het hoofdbestuur handhaven zijn in de vorige vergadering genomen besluit om de twee voorstellen naast elkaar aan de algemeene vergadering voor te leggen?” (Wie hiertegen stemde, wilde dus nog nieuw overleg in het hoofdbestuur zelf, wie er vóór stemde wees dit af.) De vergadering beantwoordde deze vraag met op één na algemeene stemmen bevestigend. Vóór stemden 6 stemhebbende leden en een adviseerend lid en tegen 8 adviseerende leden en één stemgerechtigde. Hiermede had de grootst mogelijke meerderheid van het hoofdbestuur, gesteund door RIBBIUS, verder overleg kategorisch geweigerd. Meer commentaren, dan deze feiten, heeft de aantijging tegen mij niet noodig.

De heer RIBBIUS zegt verder: „Toen was er niet meer volop tijd, zooals de heer HAMAKER wil doen gelooven. Ook de in deze gecursiveerde woorden gelegen aantijging steunt niet op werkelijkheid. De bovengenoemde beslissing viel in het hoofdbestuur op Zaterdag 12 October; het was toen bijeen om, zoo nodig, ook Zondag 13 October bijeen te blijven. Had het willen medewerken aan een poging om alsnog tot de overeenstemming te komen, die ook RIBBIUS niet geheel onmogelijk had genoemd, dan zou die Zondag daarvoor gebruikt hebben kunnen worden. De publicatie der voorstellen zou daardoor geen dag uitstel ondergaan hebben. Er was dus wel degelijk volop tijd, doch het hoofdbestuur verkoos daarvan eenvoudig geen gebruik te maken en ging Zaterdagavond te half twaalf uiteen.

De heer RIBBIUS zegt: mede door de schuld van de C. V. ontbrak de tijd tot verdere overleggingen. Dat de tijd daartoe niet ontbrak, heb ik aangetoond. Men zou hoogstens nog kunnen volhouden, dat de tijd krap toegemeten was en daarvan mede aan de C. V. de schuld geven. Dat de C. V. hiaraan schuldig zou staan, ontken ik ten stelligste; doch wil RIBBIUS zijn beschuldiging volhouden, dan valt op hem, niet op mij, de bewijslast en ik meen dan ook van hem te mogen verwachten, dat hij of de juistheid dier beschuldiging overtuigend bewijst of haar ruitelijk herroept.

Groningen, 10 December 1918.

H. G. HAMAKER.

DE HERVORMING VAN DE OPLEIDING VAN DEN GENEESHEER.

Waarde Hoofdopsteller,

In den regel, gij weet het, lees ik uw pittige hoofdartikels met onverdeelde instemming, maar zoó nu en dan vloeit uit uw welversneden pen een zinsnede, waartegen ik in opstand kom. Een enkele maal uit zich dit, gelijk toen gij, me hercule, de wet-LIMBURG gingt bestrijden, in een ingezonden stuk. Zoo ook ditmaal, nu gij in het nummer